

Předkládaná práce se pokusila ve své první části zhodnotit textový i teologický vývoj liturgie v Církvi československé (husitské). Soustředila se na Farského překlad římské mše v r. 1919, první liturgické reformy mladé církve, liturgické rozrůznění i sjednocení v nově koncipované Farského liturgii v r. 1923. Dále práce sledovala vývoj právě této liturgie, především její revizi z r. 1939 a pokusy o liturgickou obnovu v sedmdesátých a osmdesátých letech 20. století.

Práce dochází k závěru, že zejména revizí došlo k znejasnění některých částí Farského liturgie. Nebyla uvedena do souladu s Učením, oficiálním věroučným dokumentem církve, ale zároveň nezůstala věrná svému původu.

Hlavní část práce se pak soustředila na rozbor jednotlivých částí Druhé liturgie v podobě, v jaké byla přijata sněmem v r. 1991. Práce se tuto liturgii pokouší srovnávat se zmiňovanými návrhy z předcházejících let. Zejména konstatuje, že v současné podobě Druhé liturgie je bohoslužba slova rozdělena na dvě části, přičemž první čtení je od ostatních ostře odděleno. Dále nejsou správně vnímány antifony – vstupní antifona (Introit) a antifona k přijímání (Communio). V podstatě pouze antifona k obětování (Offertorium) je na správném místě. Písň lidu nejsou vnímány ve vztazích k těmto antifonám, spíše jsou vnímány jako oddělení jednotlivých částí liturgie. Také eucharistická modlitba je bohužel chápána spíše jako série jednotlivě proměnných modliteb než jako jedna velká děkovaná modlitba církve.

Práce se pokouší však nejen kritizovat, ale také navrhnout řešení. Proto je v příloze umístěn návrh na úpravu Druhé liturgie ve smyslu opravy kritizovaných chyb (příloha č. 12). Tento návrh si nečiní nároky na jakoukoliv oficialitu, je pouze osobním názorem autora práce.